

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Ervditione Religiosorum

Humbertus <de Romanis>

Ingolstadii, 1591

VD16 H 5888

6. Octo quæ valent ad vnitatem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50980](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50980)

Octo quæ valent ad vnitatem.

CAPVT VI.

ET notandum quòd 8. sunt, quæ valent ad di-
ctam vnitatem. Primum est vnio cum Deo,
qui est bonum vnū omnibus necessarium, suffi-
cientissimum: qui quantò à pluribus habetur,
tâtò à singulis amplius habetur. Qui ei adhæret,
vnus spiritus est cum eo. Et omnes qui perfectè
ei adhærent, ad inuicem vniuntur. Inter malos
vel bonos imperfectos potest esse discordia. In-
ter bonos perfectos est concordia. August. Pu-
gnant inter se mali & mali, pugnant etiam inter
se boni & mali: boni verò & boni, si pfecti sunt,
inter se pugnare non possunt. Proficientes &
nondum perfecti ita pugnant, vt vnusquisque
ex ea parte pugnet contra alterum, qua contra
seipsum. In vno quippe homine caro concupi-
scit aduersus spiritum, & spiritus aduersus car-
nem. Vnio verò ad temporalia, quæ multa sunt:
ocasio est diuisionis & discordiæ. Dicitur de
Loth & Abraham, quòd substantia eorum mule-
ta erat, & non quibant cõmuniter habitare. Vn-
de facta est rixa inter pastores gregum eorum.
Amor bonorū, quæ à diuersis integrè possideri
non possunt, vnitatem impedit. Amor verò eo-
rū, quæ simul à diuersis perfectè possideri pos-
sunt, non. Secundum est separatio à cæteris re-
bus à Deo. Qui enim adhæret alicui rei præter
Deum, & non propter Deum, minus Deo adha-
ret. August. Domine minus te amat, qui aliquid
præter te amat, quod non propter te amat. Do-
minus volens Abraham perfectè sibi adhærere,
vult

1. Cor. 6.

Lib. 15. de
civitate Dei.
c. 5. in fine.

Gen. 13.

Lib. soliloq.
cap. 19. in
fine.

voluit eum separare à cæteris rebus: & dedit ei præceptum, vt separaretur à patria sua: & ab his, à quibus ortum duxerat, dicens: Egredere de terra tua, & de cognatione tua, & de domo patris tui. Dedit etiam præceptum quo separaretur ab eo qui ortū duxerat ab eo scilicet ab vnigenito suo Isaac. Dedit etiā præceptum quo separaretur quodammodo à seipso: præceptū scilicet de circumcissione. Hoc præcepto voluit eum separare à se, quantum ad carnalia desideria. Circūcisio enim facta in carne monebat ad refecandum carnalia desideria: ideo fiebat in membro illo, in quo concupiscentia magis sæuiebat. Vnitas mala multum aduersatur vnitati Spiritus sancti. Aug. super Ioan. Est & mala concordia, est & bona dissonantia. Greg. Sicut noxium esse solet, si vnitas desit bonis; ita perniciosum, si non desit malis. In multis religionibus amor qui nō est secundum Deum, magis nocet quàm odium. Odium enim cauent multi, quia omnes sciunt illud esse malum: amorem verò, qui non est secundum Deum, non ita cauent. Voluit Dominum seruos suos etiam à charissimis separatos, vt ipsi perfectè essent ipsius. Voluit vt quasi odirent eos. Si quis venit ad me, & non odit patrem suum, &c. non potest meus esse discipulus. Qui dicit patri suo, & matri suæ, nescio vos: & fratribus suis, ignoro illos, & nescierunt filios suos: hi custodierūt eloquium tuum, & pactum tuum seruauerunt. Non veni pacem mittere in terram, sed gladium. Veni enim separare hominem aduersus patrem suum: Si quis Domini est, iungatur mihi, &c. occidat vnusquisq; fratrem,

Gen. 12.

Gen. 22.

Gen. 17.

Li. 34. mor. cap. 3. in princip.

Luc. 14.

Deut. 33.

Matth. 10.

Exod. 32.

&c

& proximum & amicum. Vnitas in religione quæ non est secundum Deum, multum est periculosa. Illa enim bonis resistit: malos robustiores & audaciores facit: correctionem impedit: bonorum persecutionem auget. De resistentia habetur. Actor. 7. Dura ceruice vos Spiritui sancto resististis. Spiritui sancto resistit: qui bonis quæ fiunt à Spiritu sancto contradicit. De roboratione dicit Gregorius. Peruersos vnitas roborat: dum eos concordat. De audacia habetur Actorum 7. Impetum fecerunt vnanimitè in eum. Audaciores fuerunt, quia vnanimes. De impedimèto correctionis dicit Gregorius. Qui diuisi corrigi poterant: iniquitatũ suarum pertinacia vniti perdurant. Idem. Peruersos vnitas tantò magis incorrigibiles, quantò vnanimes facit. Iob. 41. dicitur de corpore diaboli, quod compactũ est squamis, scilicet defensionis, sequeprementibus. Vna vni coniungitur: & ne spiraculum quidem incedit per eas. Vna alteri adhærebit: & tenentes se nequaquam separabuntur; & in bono, & in malo sibi consentiunt: quod non est secundum legem amicitia veræ. Legem veræ amicitia secundum Sapientem, est, vnum nunquam turpe quid rogemus: nec rogati faciamus. De augmento persecutionis bonorum dicit Gregorius super Iob. Reproborum vnitas, bonorum vitam tantò durius premit, quantò se ei per collectionem durior opponit. Iosue 9. Congregati sunt vt pugnarent contra Iosue animo vno, eademq; sententia. Tertium est, timor Domini, qui offensas & scandala proximi cauet. Prouerb. 15. Per timorem Domini decet

*Li. 34. mor.
cap. 3.*

Pro. 15.

nat omnis à malo. Temeritas verò, nec Deum
 timet, nec scandala proximi cauet: sed congrega-
 tionem turbat, & Spiritum sanctum inhabi-
 tantem contristat: quod non est modicum ma-
 lum. *Ephes. 4.* Nolite contristare Spiritum san-
 ctum, in quo signati estis. *Matth. 18.* Quicumque
 scandalizauerit vnum è pusillis istis minimis,
 qui in me credunt: expedit ei vt suspendatur
 mola asinaria in collo eius, & demergatur in
 profundo maris. Quartum est humilitas, qua
 homo minus sentit de se quàm de aliis. Vnde
 sensum aliorum meliorem quàm suum repu-
 tans, facile sensum suum pro sensu aliorum di-
 mittit: quod multum valet ad vnitatem. Abun-
 dantia sensus interdum causa est discordiæ.
 Gregorius. Sæpè dum quosdam maior scientia
 erigit, à cæterorum societate disjungit: & quo
 plus sapiunt, à virtute concordæ desipiunt. Hu-
 militas pacatissima est. Pacem autem videtur
 habere cum suo opposito, scilicet cum super-
 bia. Vnde superbus alium superbum non pati-
 tur: nec cum eo pacem habet. Tumor enim vni-
 us tumorem alterius pungit. Apud philosophos
 demonstratum est, quòd sphærica corpora quæ
 quasi tumida sunt, non possunt se contingere
 nisi in solo puncto: pungere se inuicem possunt,
 sed non rectè aut plane sibi inuicem applicari.
 Sic est de cordibus superborum tumentibus.
 Corpus concauum sphæricum intra concauita-
 tem suam potest recipere: sic & humilis cum su-
 perbo pacem potest habere. Superbus dum se
 dilatat, alios comprimit & conturbat: & scissuræ
 occasio existit. *Qui se iactat & dilatat, iurgia* *Pro. 28.*
 con-

*Ephes. 4.**Matth. 18.**Pro. 28.*

conciat. Bernardus. Dilatio solet habere scissuram. Quintum est obedientia, quæ affectat alienam facere voluntatem, exemplo illius qui ait. Descendi de cælo, non ut faciam voluntatem meam: sed voluntatem eius qui misit me. Unde agnita Dei voluntate quæ una est, vel eius qui Dei locum tenet, eam eligit facere: quod multum valet ad unitatem: cui obstinatio propria voluntatis multum contraria est. Bernardus loquens de illo verbo Luc. 2. Descendit cum eis, & venit Nazareth, & erat subditus illis, ait. Quis non erubescat obstinatus esse in consilio suo: quando sapientia ipsa suum deseruit? Sapientia quæ desursum est, pacifica est, modesta, sua sibi, bonis consentiens. Sextum est patientia. Homo iracundus & impatiens occasio est discordiarum. Vir iracundus suscitatur rixas: qui autem patiens est, mitigat suscitatas. Ad perfectam bonitatem pertinet malorum tolerantia. Gregorius. Quisquis malos non tolerat, ipse sibi per intolerantiam testis est, quia bonus non est. Abel enim esse reuult: quem Cayn malitia non exercet. Septimum est amor pacis. Pax est quasi quoddam vinculum, quo membra in corpore mystico coniunguntur. Solliciti seruare unitatem spiritus in vinculo pacis. Ad hanc pacem secundum glossam pertinet, ut bona nostra inuicem diligamus, & peccata, quæ sine damno tritici eradicari non possunt, usque ad messem ultimam toleramus; & perfectionis opera, quæ facere & non facere licet, ne infirmi scandalizentur, non facere dispensemus. Magnum bonum est pax, nec

Ioan. 6.

*In ferm. de
mersione
Naaman
in Iordane
Ec.*

*Tempore
resurrectio
nis à me-
dio.*

Pro. 26.

*Li. 20. mor.
cap. 29. in
princip.*

Eph. 4.

*Glossa ord.
ad illud in
vinculo
pacis.*

dat eam Deus non amanti eam, sed quærenti ipsam cum magno desiderio ipsius. Inquire pacem & persequere eam. Quidam pacem oblatam recipere: sed eam primo non quærunt. Hi non videntur intelligere, pacem, hæreditatem esse Christianorum. Si enim scirent se exhæredatos ab eo quod Christus eis legauit, non expectarent quòd alius eos incitaret ad hæreditatem suam recuperandam. Pacem sequimini cum omnibus. Pax est, vbi repugnantia non est. Vnde glossa super illud. Beati pacifici. Vera pax est, vbi nihil repugnat. Octauum est linguæ custodia. Sicut, vbi domus sunt de lignis, palea tectæ, ignis cautè seruator, ne domus succendantur: sic lingua cautè custodienda est in congregatione. Lingua enim ignis est, vniuersitas iniquitatis. Aliquando per eam flamma iræ in congregatione accenditur. In eodem. Ecce quantus ignis quàm magnam syluam incendit. Nisi lingua custodiatur, multæ turbationes in congregatione oriuntur. Sufurro & bilinguis maledictus erit. Multos enim turbauit pacem habètes. Lingua tertia multos commouit.

Hebr. 12.

Glossa ord. ibid.

Matth. 5.

Iacob. 3.

Eccl. 28.

Quod innocentia custodienda sit ab omnibus.

CAPVT VII.

SEquitur de innocentia. Circa quam primo ostenditur, quòd custodienda sit ab omnibus. Secundo quod maxime ab his, qui sunt in congregatione religiosa. Tertio tangetur de partibus innocentia. Quarto de nocumentis quæ in religione mali inferunt bonis. Ad primum monet Spiritus sanctus in psal. Custodi, inquit, innocentiam.

tiam.